

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုရောင်လှန်းစေ

ပီတောက်သက်သေ

ပ န် : ချီ သိ န်း င စု ခြ ည်

၂၀၀၇

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။ အမှားအယွင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါရန်။ ထာဝရလေးစားလျက်။

မိုဇာလျန်းဝေ

အခန်း (၁)

"ဆုမြတ်ရေ၊ ဆုမြတ်"

နံနက်စောစောစီးစီး အိမ်ရှေ့က အသံကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်နေသော ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ အသံကို ဆုမြတ်ပိုက ကြားပြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ဟဲ့၊ ငြိမ်းငြိမ်း၊ စောစောစီးစီး နင်ကလဲ အာပြနေတာပဲ"

"ဘယ်က စောရမှာ လဲ၊ ခုနစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ"

"မမဆုလတ်တို့ အိပ်နေတုန်းဟ"

"ဟာ ဒီအချိန်ထိ အိပ်တုန်းလား"

"ညက ကစ်ကစ်လေး နေမကောင်းဘူး၊ မအိပ်ဘူး၊ မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ ကလေးက အိပ်လို့ မမဆုလတ်တို့ အိပ်ကြရတာ"

"ဒါဆို ဆောရီးပဲဟာ"

"နင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စောစောစီးစီး ရောက်လာတာလဲ"

"ဒီနေ့ ငါတို့ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်မှာ လေ၊ အဲဒါ သွားကြည့်ဖို့ နင်နဲ့ ချိန်းမလို့၊ ဈေးသွားရင်း ဝင်လာတာ"

"အင်း ဟုတ်သားပဲနော်၊ ဘယ်အချိန်သွားမလဲ"

"ကိုးနာရီခွဲလောက် အိမ်က ထွက်ကြရအောင်နော်"

"ကောင်းပြီလေ၊ ငါ နင့်ကို ဝင်ခေါ်မယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ငါ ဈေးပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ နင်ရော ဈေးမသွားဘူး လား"

"ဒီနေ့အတွက်၊ မနေ့က ဝယ်ထားတာရှိတယ်"

"ဒါဆို ငါ သွားပြီ"

"အင်း"

ငြိမ်းငြိမ်းက ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည် ။ ဆုမြတ်ပိုက ပွဲကနေပြီဖြစ်သော ထမင်းအိုးကို ငှဲ့လိုက်သည် ။ ဟင်းနှစ်မယ်ကို ခပ်သွက်သွက် ချက်ပြုတ်နေစဉ် ဆုလတ်ပိုက နိုးလာသည် ။

"ဟယ်.. ဆုမြတ်က ဟင်းတောင် ကျက်တော့မှာ ပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ အောင်စာရင်း သွားကြည့်မလို့ "

"အောင်စာရင်းတောင် ထွက်တော့မှာ လား"

"ဟုတ်တယ် မမဆုလတ်၊ ဒါနဲ့ ကစ်ကစ် သက်သာရဲ့ လား"

"အေးကွယ် အဖျားကျသွားပြီ"

"ကိုကြီးအောင် ရုံးသွားမှာ မဟုတ်လား"

"သွားရမှာ ပေါ့ ဆုမြတ်ရယ်၊ ရှစ်နာရီလောက်မှ နှိုးလိုက်မယ်"

"စားပွဲပေါ်မှာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့် အသင့်ပဲ၊ မမဆုလတ်"

"အေးပါကွယ်"

ဆုလတ်ပိုက ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်နေသည် ။ ချက်ပြုတ်ပြီး စီး၍ ဆုမြတ်ပိုက သူ့အခန်းဝင်ပြီး ဝတ်သွားမည့်အဝတ်အစားကို ဗီရိုထဲ ကထုတ်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင် ရေချိုးပြင်ဆင်လိုက်သည် ။

ပြင်ဆင်ပြီး သူငယ်ချင်းငြိမ်းငြိမ်းထံသို့ ထွက်လာသည် ။ ကျောင်း သွားပြီး အောင်စာရင်း ကြည့်ကြသည် ။

"ကဲ ဆုမြတ်ရေ ငါတို့ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရှာကြရအောင်"

"အေးလေ ရှာရမှာ ပေါ့"

"မနက်ဖြန်ကစပြီး လှုပ်ရှားမယ် ဘယ်လိုလဲ"

"အလုပ်မလုပ်လဲ ရတဲ့ သူက ငါ့ထက် ဆန္ဒစောနေပါလား"

မိဘက ချမ်းသာပြည့်စုံသော ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ ကိုယ်လေးကို တွန်းတိုက် ပြီ ဆုမြတ်ပိုက ပြောလိုက်သည် ။

"မိဘက ပြည့်စုံတာ သက်သက်လေ၊ ငါကလဲ ငါ့လုပ်အားနဲ့ အားရချင်သေးတယ်"

"ငါက ဝင်ငွေပိုပြီး လိုအပ်ပါတယ်ဟယ် မမဆုလတ်တို့ အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရပြီး စားနေရတာကို အားနာလှပြီ"

"နင့်ခဲအိုကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်ဟယ်"

"သဘောကောင်းတယ်၊ ငါ့ကို ကြည်ဖြူတယ်။ သဒ္ဒါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မှာ လဲ သားသမီးနဲ့ လေ၊ ငါ့တာဝန်ကိုပါ ယူထားရတာ အားနာလှ"

ပြီ"

"အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်"

"ငါ့ကို ပညာသင်ပေးပြီးပြီပဲ၊ ငါ့ဘဝကိုငါ ကျောင်းရတော့မှာ ပေါ့"

"နင်နဲ့ ငါ အလုပ်တူတူရရင် ကောင်းမှာ ပဲနော်"

"အကောင်းဆုံးပေါ့ဟယ်"

အောင်စာရင်းကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာကြသည်။

"မမဆုလတ်ရေ၊ ဆုမြတ်တို့ စာမေးပွဲ အောင်တယ်"

"ဟယ်.. ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မဟာဝိဇ္ဇာတက်ဖို့ အဆင့်မှီလား"

"နှစ်ယောက်စလုံး မှီပါတယ်"

"ဒါဆို ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့"

"အလုပ် အရင်ရှာဦးမယ်"

"ဟယ်.. ကျောင်းဆက်တက်ပါဦးကွယ်"

"ဆုမြတ်ကို ဒီလောက်ပညာသင်ပေးတာ တော်ပါပြီ မမဆုလတ်ရယ်၊ ဆုမြတ်က အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာ"

"အေးလေ၊ ဆုမြတ်ဆန္ဒရှိသလို ကြိုးစားကြည့်ဦးပေါ့"

"ငြိမ်းငြိမ်းရော၊ ဆုမြတ်ပါ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ရှာတော့မယ်"

"ဟင်.. ချက်ချင်းကြီးပါလား"

"အလုပ်က ချက်ချင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ရှာရဦးမှာ ဆိုတော့ ချက်ချင်း စမှ ဖြစ်မှာ "

"အေးပါကွယ်၊ ညီမတို့ နှစ်ယောက် ဆန္ဒပြည့်ပါစေလို့ မမလတ်က ဆုတောင်းပေးပါတယ်"

"ကစ်ကစ်လေးရော အန်တီလေး အလုပ်ရအောင် ဆုတောင်းပေး နော်"

ဆုမြတ်ပိုက သူ့အလွန်ချစ်သော တူလေးကစ်ကစ်ကို ကောက်ချီပွေ့ ယူပြီး ချောမြူလိုက်တော့ ကစ်ကစ်က သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ ။

"အန်တီလေး အလုပ်ရရင် ကစ်ကစ်ကို မုန့်တွေအများကြီး ဝယ် ကျွေးမယ်နော်"

"ဝယ်ကျွေး၊ ဝယ်ကျွေး"

စကားကို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောတတ်ပြီဖြစ်သော ကစ်ကစ်က အပြည့်အဝ ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။

"အဝတ်အစားလဲလေ၊ ထမင်းစားကြရအောင်"

ဆုလတ်ပိုက ကလေးကိုလှမ်းချီယူ၍ ချီပိုက်ရင်း ပြောသည်။ ။

"ဟင်.. မမလတ် မစားရသေးဘူးလား"

"ဆုမြတ်ကို စောင့်နေတာ"

ဆုမြတ်ပိုက အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲပြီး ထွက် လာသည်။ ။

"ထမင်းစားပြီး ကိုအောင့်ကို ဆုမြတ် စာမေးပွဲအောင်တာ ဖုန်းဆက် ပြောရဦးမယ်"

"ညနေပြန်လာမှ ပြောပေါ့ မမလတ်ရယ်"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ ရုံးအပြန် စားဖို့ တစ်ခုခု ဝယ်လာခိုင်းမလို့ "

"အိမ်မှာ ဟင်းတွေရှိသားပဲ၊ အပိုကုန်ပါတယ်"

"ဒါဆို ထမင်းစားပြီး ညဘက် ဖာလူဒါဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခု ထွက်
သောက်ကြရအောင်"

"မမလတ် သဘောလေ"

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကစ်ကစ်ကိုဘေးထားပြီး ထမင်းစားကြသည်။ ။
ကစ်ကစ်က စားပြီးသားဖြစ်၍ အမေနှင့် အဒေါ် စားနေသည် ကို မနှောင့်
ယှက်ပါ။

ကိုဌေးအောင်က ဌာနတစ်ခုက လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးမို့ အိ
မ်မှာ တယ်လီဖုန်းရော၊ ကားပါ ရရှိထားသည်။ ။ ညနေရုံးကအပြန် ဆုလ
တ်ပိုက ဆုမြတ်ပို စာမေးပွဲအောင်သည့်အကြောင်းကို ပြောသည်။ ။

"အစ်ကိုရေ ဆုမြတ် စာမေးပွဲ အောင်တယ်၊ ကွာလီဖိုင်းလဲ ဖြစ်တယ်
"

"ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာကြီး၊ ဒါဆို ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့"

"မတက်တော့ပါဘူး အစ်ကိုအောင်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆုမြတ်ရဲ့ ၊ တက်ရမှာ ပေါ့"

"လောလောဆယ် ဆုမြတ် အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တယ်"

"အေးလေ၊ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြတာပေါ့"

"ဒီညနေ ဆုမြတ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ညစာစားပြီးရင် အပြင်မှာ သွားပြီး အအေးတစ်ခုခု သောက်ရအောင်လား"

"ဟာကွာ၊ အအေးနဲ့ ဘယ်လုံလောက်မလဲ ညစာပါ အပြင်မှာ စားမယ်"

"အိမ်မှာ ဟင်းတွေရှိနေတယ် အစ်ကိုအောင်ရဲ့ "

ဆုမြတ်ပိုက အလေအလွင့်ဖြစ်မှာ စိုး၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အိမ်ကဟင်းတွေ ထားလိုက်ပါ၊ ကိုယ် ရေချိုးပြီးရင် သွားမယ် ဆုလတ်၊ သားကိုလဲ အဝတ်အစားလဲပေးဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

အားလုံး ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး အပြင်ထွက် စားသောက်ပြီး ပျော်ရွှင်ကြသည်။ ။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆုမြတ်ပိုနှင့် ငြိမ်းငြိမ်းတို့ နှစ်ယောက် အလုပ်ရှာရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

တစ်နေ့လုံး ကုမ္ပဏီတစ်ခုဝင် တစ်ခုထွက်၊ ရုံးတစ်ရုံးဝင် တစ်ရုံးထွက်နှင့် နေသာကုန်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခုတောင် မရရှိကြပါ။

"ဆုမြတ်ရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ငါတို့ လုံးဝမအောင်မြင်ဘူး"

"အေးလေ၊ မနက်ဖြန် ကြိုးစားကြည့်ရမှာ ပေါ့"

"အေးလေ"

"စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ဟာ၊ မနက်ဖြန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်"

ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ လက်ကိုကိုင်ပြီး ဆုမြတ်ပိုက အားပေးလိုက်သည်။ ။

"အလုပ်ရှာတာ ဒီနေ့မှ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဟာ"

"ဟုတ်တာပေါ့"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အပြန်လမ်းမှာ တစ်တန်းတည်းသား ဝေလွင်နှင့် တွေ့သည်။ ။

"ဆုမြတ်နဲ့ ငြိမ်းငြိမ်း ဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ"

"အလုပ်ရှာထွက်တာ"

"အဆင်ပြေလား"

"ဒီနေ့မှ စတာလေ၊ ချက်ချင်းကြီး ဘယ်အဆင်ပြေဦးမှာလဲ"

"ဟုတ်တာပေါ့"

ဝေလွင့်ရဲ့ အကြည့်က ဆုမြတ်ပိုပေါ်သို့ စုပြုံကျနေသည်။ ဆုမြတ်ပိုကို ချစ်ရေးဆိုထားပြီး ယနေ့အထိ တုံ့ပြန်မှု မရသေး၍ စောင့်စားနေသူပါ။

"နင်ရော ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ"

"ငါက လောလောဆယ်ဆယ် အဖေ့သင်တန်းမှာ ဝင်ကူရမှာပေါ့"

"ဟုတ်သားပဲ၊ နင့်အဖေက အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း ဖွင့်ထားတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ လောလောဆယ် ဝင်ကူလုပ်ပေးပြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်လို့ ရတာနဲ့ ထွက်မှာလေ"

"ဟုတ်လား၊ နင် နိုင်ငံခြားထွက်မှာလား"

ဆုမြတ်ပိုက စကားနည်းသလောက် ငြိမ်းငြိမ်းက အမေးအမြန်း ထူနေသည်။

"ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ"

"အမေရိကားမှာ ငါ့အဒေါ်ရှိတယ်၊ အဲဒီကိုသွားမှာ"

"ဘယ်တော့လောက်လဲ"

"နည်းနည်း စောင့်ရဦးမယ်"

ဝေလွင်ရဲ့ အကြည့်တွေ ဆုမြတ်ပိုပေါ်မှာ စူးစိုက်ကျရောက်ပြန်သည်

။

"ဆုမြတ်"

"ဘာလဲ"

ဆုမြတ်ပိုက သူ့ကိုကြည့်၍ သူက မေးလိုက်သည် ။

"နင် ငါ တောင်းထားတဲ့ အဖြေ မပေးသေးဘူးနော်"

ငြိမ်းငြိမ်းက သူတို့ အကြောင်းသိနေသဖြင့် ဆုမြတ်ပိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရမှာ မလွယ်၍ ငြိမ်းငြိမ်းရှေ့မှာ တင် မေးလိုက်သည်

။

"နင်နဲ့ ငါက အမြဲသူငယ်ချင်းတွေပဲ ဖြစ်မှာ လေ"

"နင်ကလဲဟာ အဲဒီဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးပဲ ဖွင့်နေတာပဲ၊ နည်းနည်း လောက် ပရိုမိုးရှင်း ပေးပါလား"

"ဝေလွင်ရယ်၊ နင့်ကို ငါ့စိတ်က သူငယ်ချင်းထက်မှ မပိုနိုင်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ"

"ငါ့ကို နည်းနည်းလောက် စိတ်ဝင်စားကြည့်ပါလားဟာ"

"ခက်လိုက်တာ ဝေလွင်ရယ်"

ဝေလွင်ကို ရင်ထဲကကျိတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသော ငြိမ်းငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ညှိုးငယ်နေသော ဝေလွင်ကိုကြည့်ပြီး အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည် ။

"ငါ့ကို မသနားတော့ဘူးလား ဆုမြတ်ရယ်၊ ငါ နိုင်ငံခြားထွက်သွားရ

င် နင်နဲ့ တစ်သက်လုံး ဝေးရတော့မှာ "

"အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ မရဘူးဆိုတာ နင် ဘာလို့ လက်မခံနိုင် တာလဲ ဝေလွင်ရယ်"

"နင်တို့ နှစ်ယောက်ကလဲနော် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဝေဒနာတွေ ကြေညာနေတယ်၊ တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါလား"

"ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး၊ ကဲ ဝေလွင် ငါတို့ ပြန်မယ်၊ နင် ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ"

"နင်ကရော ငါ့ကို နားလည်မပေးဘူးလား"

"နင်က ငါ့ရဲ့ ထာဝရအခင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းပါ"

"အဲဒီသူငယ်ချင်းဆိုတာကို တော်စမ်းပါဟယ်"

"ငါတို့ သွားပြီနော်"

ဝေလွင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့ လက်ကို ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"သွားမယ်နော် ဝေလွင်"

ညှိုးလျှောကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝေလွင်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းက အပြေးအလွှား နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ။

"ဆုမြတ်ရယ်၊ နင် သိပ်အသည်းမာတာပဲ၊ ဝေလွင် သနားပါတယ်"

"နင်ကပါ တမှောင့်ပဲ၊ ငြိမ်းငြိမ်းရယ် ငါမှ သူ့ကို ချစ်လို့ မရတာ"

"သူကလဲ နင်မှ နင်ဖြစ်နေတာ"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ့ရဲ့ စိတ်သဘောထားအမှန်ကို သူ သိနေပြီပဲ၊
တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဖြေရာရမှာ ပါ"

"သိပ်လှတဲ့ နင့်ရင်ထဲ နှလုံးသားက ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲလို
မာလှချည်လား"

"အဟင်း ငြိမ်းငြိမ်းကလဲ ကဗျာဆန်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ၊ အချစ်ဆိုတာ
ကို ငါ နားမလည်သေးဘူး"

"ဘယ်တော့ နားလည်မှာ လဲ"

"မသိဘူးလေ၊ နင်ရော နားလည်နေပြီလား"

"အင်း"

"ဟင်.. တကယ်လား"

"ဟာ.. ဘယ်ကလာ နားလည်ရမှာ လဲ"

ငြိမ်းငြိမ်းက ရုတ်တရက် စိတ်ထဲက ခံစားချက်တိုင်း လွှတ်ခနဲပြော
ပြီးမှ အပြေးအလွှား ဖာထေးလိုက်ပါတော့သည်။ ။

"ငါ အလုပ်ရချင်တာပဲ ရင်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီအချစ်အကြောင်းကို မ
တွေးချင်ဘူး၊ အလုပ်ရပြီး ငါ့ဘဝကိုငါ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ က ငါ့အတွက် အ
ရေးကြီးဆုံးပဲ"

"သိပ်ပြီး ဆန္ဒမစောပါနဲ့ ဆုမြတ်ရယ်၊ နင့်အစ်မနဲ့ ခဲအိုက နင့်ကို ကြ
ည်ဖြူနေကြတာပဲ"

"သူတို့ ကြည်ဖြူပေမယ့် သူတို့ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်
ဘူးလေ"

"ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတဲ့ နင့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ချီးကျူးပါတယ်"

"အလုပ်ပဲ မြန်မြန်ရချင်ပြီ"

"ရမှာ ပေါ့ဟာ"

"ရန်ကုန်မှာ မရရင် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ငါ လုပ်ရမယ်ဆို သွားမယ်"

"ရန်ကုန်ကနေ မသွားပါနဲ့ ဟာ၊ နင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး"

"ငါလဲ နင်နဲ့ မခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရေကြည်ရာမြက်နုရာပေါ့ဟာ"

"ရန်ကုန်မှ ပဲ လုပ်ပါဟာ၊ နယ်ကိုတော့ မသွားပါနဲ့ "

"ငါလဲ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ရချင်ပါတယ်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အလုပ်ရှာထွက်ရင်း အဆင်မပြေစွာနှင့် အိမ်
ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။

ငြိမ်းငြိမ်းနှင့် ဆုမြတ်ပိုတို့ နှစ်ယောက် နေ့တိုင်း အလုပ်ထွက်ရှာရင်း
နှစ်ပတ်ဆိုသော အချိန်ကုန်သွားသည်။ ။

အလုပ်မဆင်မပြေသေးသည့်အတွက် ငြိမ်းငြိမ်းထက် ဆုမြတ်ပိုက ပို
ပြီး စိတ်ညစ်နေသည်။ ။

တစ်နေ့ မှာ တစ်တန်းတည်းအတူတက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းနှစ်
အောင်နှင့် တွေ့သည်။ ။

"ဟယ်.. ဆုမြတ်တို့ နှစ်ယောက်ပါလား"

ယုဇနပလာဇာထဲ ဝင်ကြည့်ရင်း ဈေးဝယ်လာသော နုနုအောင်နှင့်

ဆိုသည်။ ။

"နန နင် တစ်ယောက်တည်းလား"

"တစ်ယောက်တည်းမြင်တော့ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ဟယ်"

"အောင်စာရင်းထွက်ပြီးရင် နင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့လထဲမှာ ငါ လက်ထပ်မယ်၊ နင်တို့ လာရမယ်နော်"

"ဖိတ်ရင် လာမှာ ပေါ့"

"နင်တို့ နှစ်ယောက်ရော ဘာလုပ်နေကြလဲ"

"အလုပ်ရှာနေတာပေါ့"

"အေးနော်၊ အလုပ်က ခက်ခဲတယ်"

"ဟုတ်ပါ့ဟယ်"

"ဒါနဲ့ ရှေ့တစ်ပတ်မှာ ငါ့ကိုတစ်ခုလောက် ကူညီပါလားဟင်"

"ဘာလဲ ပြောလေ"

"ငါ စာသင်ပေးနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မသင်ပေးနိုင်တော့
လို့ နှစ်ပတ်လောက် အစားဝင်သင်ပေးပါလား၊ သင်ခ ကောင်းကောင်း
ရမှာ "

ငြိမ်းငြိမ်းက ဆုမြတ်ပိုရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ဆုမြတ်၊ နင် ဝင်သင်ပေးလိုက်ပါလား"

"အင်း ကောင်းသားပဲ"

"ဒါဆို နင်တို့ အခုအားလား"

"အားပါတယ် နုနုရဲ့ "

"ငါနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့၊ အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ဟုတ်ပြီလေ လိုက်ခဲ့မယ်"

အစဉ်အမြဲ အလုပ်မရခင် အသုံးစရိတ်လေး ခုမိမည့် အလုပ်ရမည် ဆို၍ ဆုမြတ်ပိုက ပျော်သွားသည်။ ။

နုနုအောင် ခေါ်ဆောင်သွားသည့်အိမ်ကို လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။ သူ
ဌေးသူကြွယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို ရောက်လာပါသည်။ ။

နုနုအောင် သင်ပေးရန်ကျန်သည့် နှစ်ပတ်စာကို ဆုမြတ်ပိုက သင်
ပေးမည်ဆိုတာကို အိမ်ရှင်က လက်ခံလိုက်သည်။ ။

"ဆရာမ နုနုအောင်က လက်ထပ်တော့မှာ ဆိုတော့ အန်တီတို့ က
လူမှုရေး နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီဆရာမလေးနဲ့ သမီး ဆက်သင်လို့ ဖြ
စ်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ"

ချောချောခန့်ခန့်နှင့် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို ဆုမြတ်ပိုက ကျေးဇူး
တင်လိုက်ပါသည်။ ။

မထင်မှတ်သောလစာကို ရလိုက်သည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းသာနေသ
ည်။ ။ ထိုအိမ်မှ ထွက်လာရင်း လမ်းတွင် ငြိမ်းငြိမ်းက ပြောသည်။ ။

"ဒီကို နေ့တိုင်း နင်လာသင်မှာ လာပေါ့"

"အင်း"

"ဒါဆို အလုပ်အတွက် မစုံစမ်းနိုင်ဘူးပေါ့နော်"

"မသင်ရတဲ့ အချိန်မှာ စုံစမ်းကြတာပေါ့"

"နင်မအားရင် ငါတစ်ယောက်တည်း စုံစမ်းလဲ ရပါတယ်"

"အင်းနော်"

"စိတ်ချပါ၊ အလုပ်တစ်နေရာတည်းတွေ့ရင် နင့်ကို ဦးစားပေးမှာ ပါ"

"ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း"

ဆုမြတ်ပိုက ငြိမ်းငြိမ်းနှင့်လမ်းခွဲပြီး အိမ်ကို ဝမ်းသာစွာနှင့် ပြန်ခဲ့သည် ။

အိမ်ရောက်တော့ ဆုလတ်ပိုကို နှစ်ပတ်စာ သင်ပေးရမည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည် ။

"မမလတ်ရယ်၊ လာဒ်ဦးကိုမဖယ်ချင်လို့ လက်ခံလိုက်တယ်၊ လစာကလဲ မဆိုးဘူးလေ"

"အင်း ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ"

"ပိုက်ဆံရရင် ကစ်ကစ်ကို အရပ်ကောင်းကောင်း ဝယ်ပေးရမယ်"

တူလေးကို အလွန်ချစ်သော ဆုမြတ်ပိုကို ဆုလတ်ပိုက ပြုံး၍ ကြည့်နေသည် ။
